

RECULL DE PREMSA

23/09/2014

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

 acceso

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
23/09/14	PIETER HUGO, FOTÒGRAF: "LA BELLESA I LA CRUELITAT PODEN ESTAR MOLT A PROP" / LA VANGUARDIA (ED. CATALA)	4	1
23/09/14	LES IMATGES D'UNA SUD ÀFRICA "ESQUIZOFRÈNICA" / ARA	5	1
23/09/14	EL MUNDO LANZA UNA EDICIÓN EN MÉXICO JUNTO AL GRUPO MILENIO / EL MUNDO (EDICION NACIONAL)	6	1
23/09/14	Juan Ramón Rallo: "ME ECHARON DE RTVE POR PRESIONES A LA DIRECCIÓN" / EL ECONOMISTA	7	1
23/09/14	HACIENDA BLINDA EL CRITERIO PARA NEGAR LA DEVOLUCIÓN DEL IVA A LAS TELES AUTONÓMICAS / CINCO DIAS	8	1
23/09/14	LOS PREMIS CULTURÀLIA DE TÀRREGA DISTINGUEN A LA PERIODISTA MÒNICA TERRIBAS / LA MAÑANA DIARIO DE PONENT	9	1
23/09/14	88.686 VALENCIANS FIRMEN LA ILP A FAVOR D'UNA RADIOTELEVISIÓ PÚBLICA / ARA	10	1
23/09/14	APERITIU A LA PUERTA DEL SOL per Josep Maria Ruiz Simon / LA VANGUARDIA (ED. CATALA)	11	1
23/09/14	CUANDO LOS PERIODISTAS SE CALLAN por VÍCTOR DE LA SERNA / EL MUNDO (EDICION NACIONAL)	12	1
23/09/14	'LA RAZÓN' TRIPLICA EL NOMBRE DE'ASSISTENTS A LA V / ARA	13	1
23/09/14	RTVE, PARALIZADA A LA ESPERA DE SUS CUENTAS / EL MUNDO (EDICION NACIONAL)	14	1
23/09/14	SOGEABLE I EL PATRIMONI NET DIRIMEIXEN LA GESTIÓ DE LAPORTA / LA VANGUARDIA (ED. CATALA)	15	1
23/09/14	LA CORPORACIÓN APLAZA EL POSIBLE CIERRE DE TELEDEPORTE / EL ECONOMISTA	16	1
23/09/14	EL BARÇA VOL UNA TELE DE PAGAMENT POTENT / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	17	1
23/09/14	GAIREBÉ 90.000 FIRMES PER LA REOBERTURA DE RTVV / LA VANGUARDIA (ED.CAT) VIURE A BARCELONA	18	1
23/09/14	MANEL ARROYO VEU IMPRESCINDIBLE QUE EL FUTBOL SIGUI DE PAGAMENT / ARA	19	1
23/09/14	NORANTA MIL FIRMES PER UNA NOVA RTVV / EL PUNT AVUI	20	1
23/09/14	EL CAC DEMANA MÉS CATALÀ EN L'OFERTA ESPORTIVA / EL PUNT AVUI	21	1

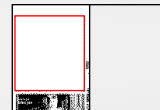

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

SELECCIÓN DE LAS NOTICIAS DE SU INTERÉS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

LA VANGUARDIA

LA CONTRA

Pieter Hugo, fotògraf

VICTOR M. AMELA IMASANCHÍS LLUÍS AMIGUET

Tinc 37 anys. De Johannesburg, visc a Ciutat del Cap. Sóc autodidacte. Casat, tinc dos fills, de 12 anys i 1 any, que el fa avui... i sóc aquí, lluny de casa. He vist els efectes negatius del socialisme a Sud-àfrica. Sóc un realista, no pas un idealista. Crec en el karma: tot ens torna

“La bellesa i la crueltat poden estar molt a prop”

MARC ARIAS

Poètic i brutal

Va néixer en el postcolonialisme, va créixer en el postapartheid i viu en el post-Mandela, fenòmens que segons ell han creat una societat terriblement fracturada. Va començar a qüestionar-se el món que l'envoltava als 12 anys. Em mira amb profunditat, és fort físicament i psíquicament, sincer, sarcàstic i pot ser poètic i brutal. Les seves fotos són com ell. “Crec que molts fotògrafs amaguen la simple i humana curiositat rere un fals humanisme”. Exposa *Kín* a la Fundació Foto Colectania, sèrie a la qual ha dedicat els últims vuit anys: retrats de la desigualtat i la resaca de la colonització a Sud-àfrica, tema recurrent que ha tractat a Nigèria, Ghana, Libèria i Botsuana.

Li molesta ser sud-africà i blanc?

Sí.

Per què?

Pel llegat del colonialisme i l'apartheid. Tot i que jo no hi vaig participar, sóc el resultat d'aquesta trajectòria. Per això quan la meua dona es va quedar embarassada vaig decidir fotografiar la meua família: els meus fills, els meus pares, les negres que em van criar, els meus veïns... Ho volia entendre.

I què ha entès?

Ho resumeix una paraula: agredolç.

Què és l'agredolç?

La disparitat creixent entre rics i pobres i les conseqüències: delinqüència, crims, corrupció. El 28% dels sud-africans són analfabets: vam tenir una forma de colonialisme única que es va estendre fins al 1994.

Encara s'hi manté aquesta actitud?

Sí, la mentalitat de l'amo i el servent.

I el servent qui és, el negre o el pobre?

A Sud-àfrica això no es pot diferenciar. I el llegat de tolerància que va deixar Mandela està desapareixent a tota velocitat.

Els papers diuen que vostè pertany a una família bohèmia. Què vol dir, això?

Als meus pares els agradava pensar que ho eren, però la realitat és que bevien massa i tenien unes vides personals increïblement complicades. Però el meu pare em va comprar una càmera als 12 anys i em va donar una excusa per mirar el món.

La primera foto: un captaire.

Els meus interessos artístics sempre han estat relacionats amb el macabre.

Per què?

M'interessaven els personatges marginals: potser tots els retrats que faig són autoretrats. La meua família ha estat allà durant tres-cents anys, però miri la meua pell: sóc un foraster al meu país, un africà blanc. Abans m'ha preguntat què he après...

Sí.

La situació de Sud-àfrica es pot comparar amb la d'Israel, espanta el fet que es pugui perpetuar en el temps. Sud-àfrica és un dels països amb més desigualtat: això és el nucli del problema.

Va documentar les fosses comunes a Ruanda. Un encàrrec?

No, iniciativa pròpia. Jo em preguntava com una societat que havia passat per un trauma tan gran es podia reconciliar i conviure. És impressionant com de ràpid es desensibi-

litza un davant situacions tan extremes. És sincer.

Allà vaig entendre com els ciutadans alemanys van permetre que passés l'Holocaust; vaig percebre com n'és de curta la nostra memòria i com unes situacions inacceptables es poden convertir en normals.

Condicció humana?

Hi ha una línia divisòria molt fina entre els nostres impulsos més animals, més bàsics, i la possibilitat d'arribar al més diví que hi ha en nosaltres. Els extrems es toquen i, si no records, repeteixes la història.

A Ruanda vostè va fer un treball gairebé de forense. Ho va portar bé?

Ara em començo a preguntar si alguns dels meus patrons de comportament no tenen a veure amb això.

Quins comportaments?

Un lleu estrès posttraumàtic.

Amb quins símptomes?

Un sentit de l'humor massa negre.

Un dels seus llibres tracta dels homes hiena nigerians.

Són titellaire, actuen pels pobles i viatgen amb dues o tres hienes, unes quantes pitons i un grup de babuïns. També venen medecines tradicionals i de vegades alguna cosa per fumar. Aquesta feina em va donar a conèixer, però avui no la repetiria.

Per què?

Vaig viatjar amb ells per Nigèria amb 500 dòlars a la butxaca i vaig córrer riscos, però vaig entendre que si tens una idea l'has de perseguir al cent per cent.

Tenacitat.

També vaig entendre que la bellesa i la crueltat poden ser molt a prop: esclavitzar un babuí és una cosa que no perdono, però vaig tenir una bona relació amb els que ho feien; això reitera que la vida està plena de grisos.

Va fotografiar els gegants abocadors de tecnologia que es reciclen a Ghana.

El desequilibri geopolític tan escandalós ha provocat aquesta situació. Hi ha quelcom d'increïblement poètic en l'acte de veure destruir els nostres assoliments tecnològics amb pedres i foc. La meua feina no retrata la realitat d'un país miser, sinó la creença d'Occident que ens salvarem gràcies a la tecnologia.

Són fotos de la misèria que s'exposen a Nova York entre efluvis de xampany. No és xocant?

Cert, i em costa. I encara que no tinc una resposta a la seva pregunta em sembla molt pertinent, sobretot cap al fotoperiodisme. Molt poca gent té la capacitat i les ganes de distanciar-se del que fa per fer-se aquest tipus de preguntes. Cada vegada més tinc la sensació que els periodistes omplen espais entre anuncis.

Una desconfiança saludable.

És que, si no la tens, o bé ets increïblement ingenu o increïblement estúpid.

IMASANCHÍS

FOTOGRAFIA

Les imatges d'una Sud-àfrica "esquizofrènica"

Foto Colectania mostra per primera vegada a Europa l'exposició 'Kin', de Pieter Hugo

SÍLVIA MARIMON
BARCELONA

El fotògraf sud-africà Pieter Hugo (Johannesburg, 1976) explica que va començar el projecte *Kin* (que vol dir *familiar*) fa vuit anys per entendre el seu país. No és el primer intent. A *There's a place in hell for me and my friends* [Hi ha un lloc a l'infern per a mi i els meus amics], del 2011, va retratar-se a ell mateix i als seus amics, tots blancs, en un país de majoria negra. Va treballar les fotografies de tal manera que tots els defectes de la pell, des de les taques fins a les pigues, enfosquissin els rostres. Confessa que amb *Kin* -l'exposició que es pot veure a Foto Colectania fins al 10 de desembre- ha fracassat. No pot comprendre millor ni la seva generació, que va néixer amb l'apartheid, ni el seu país: "Ara encara ho veig tot més borrós. Continuo frustrat i en conflicte amb el lloc on visc". Sud-àfrica és, segons Hugo, una societat "esquizofrènica". "Es un lloc fracturat, ferit i problemàtic. És una societat molt violenta, on les cicatrius del colonialisme i de l'apartheid són encara molt profundes", explica.

Les imatges que es poden veure a l'exposició són la seva pròpia exploració. Són força poètiques, amb un estil pictòric, no hi ha cap instantània improvisada, tot està pensat. "No em sentiria honest si simplement premés el botó. Les fotografies mostren la manera com miro el món. Em prenc el meu temps per

entendre'l", afirma. Hugo mostra els barris més pobres, les zones mineres abandonades, homes i dones sense sostre, el primer matrimoni homosexual del seu país. Fins i tot, imatges molt íntimes de la seva dona embarassada o de la dona que va treballar per a la seva família durant tres generacions.

El fotògraf destaca entre les seves predilectes la d'un grup d'adolescents després de la seva cerimònia d'iniciació: "Els vaig conèixer en un bar, que és on trobo la majoria de persones que després acabo fotografiant. Són de la tribu dels tembú, la mateixa a la qual pertanyia Nelson Ma-

01. Green Point Common, Ciutat del Cap.

02. Anna Sallies, la minyona que va criar Pieter Hugo. PIETER HUGO / FOTOCOLECTANIA

dela. Els fan la circumcisió en grup, els vesteixen sempre amb americana i pantalons de quadres i durant un temps no poden tenir cap contacte amb nens més petits", explica.

Les imatges interpel·len

Hi ha imatges amb un pes simbòlic. Per captar les diferències -cada vegada més grans- entre rics i pobres, mostra un sofà vell i estripat d'un centre de la tercera edat. "Només faig fotografies de la gent que vol ser fotografiada. Si em diuen que no, no insisteixo", explica. I afegeix: "Crec que les meves imatges et miren, estan interpel·lant el públic".

Hugo és un fotògraf autodidacte. Va començar a treballar com a fotoperiodista, però aviat va abandonar els mitjans de comunicació. Ha guanyat molts premis, com el World Press Photo i el Discovery Award del Festival Rencontres d'Arles. Entre els seus treballs fotogràfics destaca *The Hyena Men* (2005-2007), en què va acompanyar per Nigèria un grup d'homes i una nena que viatjaven amb tres hienes, quatre micos i serps per entretenir la gent. També va retratar les persones que pateixen marginació pel seu albinisme a l'Àfrica o les conseqüències del genocidi ruandès. ■

De izquierda a derecha, Javier Chapa, director general de Medios Impresos de Grupo Milenio; Casimiro García-Abadillo, director de EL MUNDO; Francisco D. González, CEO de Grupo Milenio; Antonio Fernández-Galiano, presidente de Unidad Editorial; Carlos Marín, director general editorial del Grupo Milenio, y Javier Cabrerizo, director general de Unidad Editorial. / SERGIO ENRÍQUEZ-NISTAL

Prensa / Comenzará a distribuirse desde el 1 de octubre

EL MUNDO lanza una edición en México junto al grupo Milenio

Esta publicación especial se editará de lunes a domingo y contará con 12 páginas

E. M. / Madrid
 Unidad Editorial ha llegado a un acuerdo con el grupo mexicano Milenio, por el que el diario EL MUNDO publicará una edición especial de lunes a domingo junto al rotativo *Milenio Diario*. La edición, que contará con 12 páginas y una tirada inicial de 50.000 ejemplares, comenzará a distribuirse desde el 1 de octubre y recogerá las noticias más relevantes de la actualidad informativa de la jornada. Esta publicación especial de EL MUNDO llegará encartada en los números dirigidos a los suscriptores de México DF, Jalisco y Monterrey.

Asimismo, el grupo distribuirá en parte de la edición nacional de *Milenio Diario* la publicación *Yo Dona*, que actualmente se publica todos los sábados con EL MUNDO.

Para completar el proceso de glo-

balización, las direcciones de ambos diarios acordaron la posibilidad de intercambiar crónicas, reportajes en profundidad y artículos de sus principales periodistas y columnistas, de modo que ambas partes puedan beneficiarse de esta mutua sinergia a ambos lados del Atlántico.

El presidente de Unidad Editorial, Antonio Fernández-Galiano, aseguró que, con este acuerdo, «el grupo demuestra su vocación por afrontar nuevos mercados». Asimismo, recordó: «Para RCS, nuestro accionista, el mercado en lengua española siempre ha constituido una prioridad. En este sentido, México constituye el mercado más importante y la relación que iniciamos con el Grupo Milenio estoy seguro de que se ampliará a otros campos de la comunicación y el contenido».

«Nuestros lectores podrán tener

información de primera mano de lo que sucede en México y a los lectores mexicanos podremos ofrecerles la información que más les interesa sobre España», aseveró el presidente de Unidad Editorial.

Por su parte, Casimiro García-Abadillo, director de EL MUNDO, declaró que «con este acuerdo, EL MUNDO reafirma su vocación de ser un periódico global, como lo demuestra la gran difusión que tiene fuera de España, y especialmente en Latinoamérica, ELMUNDO.es».

García-Abadillo expuso su convencimiento de que «la alianza con el Grupo Milenio nos permite iniciar un camino nuevo de colaboración con otro gran medio de gran implantación en México».

Para Francisco D. González, CEO del grupo Milenio, «se trata de una gran alianza estratégica

editorial y empresarial, puesto que la relación bilateral entre México y España es cada vez más notoria».

El acuerdo firmado entre ambas compañías supone que «dos grandes grupos se unan para buscar oportunidades de negocio», añadió.

El director general editorial del grupo Milenio, Carlos Marín, subrayó la importancia del acuerdo, dado que «EL MUNDO es uno de los periódicos más respetados, tanto España como fuera de España». Como fruto de este acuerdo, «esperamos corresponder con la calidad del trabajo que nosotros hacemos».

Con este acuerdo, Unidad Editorial continúa estableciendo las bases para asentar nuevos proyectos editoriales en Latinoamérica, con la mirada puesta en un mercado potencial de 500 millones de hispanohablantes.

Juan Ramón Rallo Director del Instituto Juan de Mariana

“Me echaron de RTVE por presiones a la dirección”

Á.S. MADRID.

Juan Ramón Rallo, director del Instituto Juan de Mariana y liberal confeso, fue vetado en RTVE la semana pasada. El también profesor de Economía recibió una oferta para realizar una sección semanal en *La Mañana de La 1* de economía doméstica. Una charla sobre las hipotecas y varias quejas de UGT después, Rallo fue despedido. ¿El motivo? Según parece es su ideología, ya que el artículo que escribió hace un año a favor del cierre de las televisiones públicas incomodó a muchos y llevó a UGT a pedir públicamente que se prohibiera su entrada en las instalaciones de la Corporación. “Estas decisiones políticas hacen que sea necesario cerrar RTVE. Es un chiringuito al servicio de intereses minoritarios”, sentencia Rallo.

ELISA SENRA

¿Quién le avisó de que iban a prescindir de sus servicios?

Me llamó Mariló Montero cuatro días antes del siguiente programa. A partir de mi primera intervención dejaron de contestarme a los emails, pero nadie me dijo nada. Mariló me dijo que esperaba que me llamaran otros y no llamó nadie. Aseguré que lo sentía mucho y que, de hecho, ella no estaba de acuerdo con la decisión, pero que venía de arriba. No me dio más explicaciones.

¿Cree que ha sido culpa de la presión de los sindicatos?

Mucha gente le ha echado la culpa a UGT, pero ellos no tienen ninguna capacidad para tomar la decisión. Los directivos de la cadena se pudieron dejar influenciar por las presiones de los representantes de los trabajadores, pero no tenemos ninguna prueba de que sean los responsables directos.

¿Por qué molestaba su presencia?

¿Adoctrinaba a los espectadores?

No. Era una sección de economía doméstica, no había carga ideoló-

Veto ideológico:

“Es la televisión de todos para pagarla, no para participar en ella. Vetan lo que no les interesa”

Propio beneficio:

“El Gobierno y los directivos usan la tele en su beneficio y no quieren gente que les critique”

Sin dar la cara:

“Mariló llamó para darme la noticia. Nadie más lo hizo. Ella me dijo que no estaba de acuerdo”

gica. Pero como *eldiario.es* rescató, legítimamente, un artículo mío defendiendo el cierre de las teles públicas, pues se consideró que una persona que opinara eso no podría participar en un programa de la Corporación y decidieron prescindir de él. Eso es un veto ideológico.

¿Qué opina de que RTVE vete ideas?

Esto demuestra que el lema “la televisión de todos” es una falacia. Es la televisión de todos para pagar, pero la gestión se orienta a beneficiar a quien ostenta el poder en la Corporación que, según los equilibrios que se den, pueden ser unos u otros. A veces se privilegia claramente al que gobierna, otras a los directivos y otras a los sindicatos. Pero lo que queda claro es que no quieren las ideas liberales. Somos buenos para pagar, pero no participar en ella.

¿Cómo se beneficia el Gobierno?

En el caso de que el veto venga del Gobierno, sería un claro caso de uso de la televisión pública para sus intereses y hace que éste u otro señor que le critica en otros foros públi-

cos no tenga cabida en la televisión pública. Yo no sería el único ejemplo de esto. En el caso de que el veto viniera de la dirección pues se benefician eliminando a un tipo que opina que se debería cerrar o que les critica en otros medios.

¿Estas decisiones hacen que sea más necesario cerrar RTVE?

Las críticas que solemos dirigir los liberales contra una televisión financiada por los contribuyentes es que es un *chiringuito* controlado por unos pequeños intereses, ya sea del Gobierno del momento o de los trabajadores. Al final no es un servicio público y por no serlo no se ha de financiar de manera obligatoria por impuestos. Es una Corporación al servicio del que lo controla. Y esto se ve en que han evitado que esté en sus programas una persona que una vez les criticó.

¿Por qué quería trabajar en TVE?

Por la plataforma de oportunidad que ofrece estar en una tele pública, dando educación financiera a una población que lo necesita.

Incluye la interpretación en la reforma fiscal

Hacienda blindo el criterio para negar la devolución del IVA a las teles autonómicas

La reforma fiscal del Gobierno eleva a rango de ley el criterio de Hacienda para vetar la mayor parte de la devolución del IVA que reclaman televisiones autonómicas como TV3. Ello evitará conflictos en el futuro, pero no cierra el actual.

JAUME VIÑAS *Madrid*

La Agencia Tributaria reclama a TV3, la televisión pública dependiente de la Generalitat de Cataluña, 80 millones de euros por el IVA deducido entre 2012 y 2014. Hacienda interpreta que la cadena de televisión obtuvo devoluciones de este impuesto a las que no tenía derecho. TV3, por su parte, denuncia que la Agencia Tributaria ha cambiado su forma de proceder. Fuentes de la cade-

na aseguran que desde 2006 se deducen todo el IVA soportado, una práctica que nunca se puso en duda hasta ahora. Todo apunta que será un juzgado el que determinará quién lleva la razón.

Para evitar más conflictos en el futuro, la reforma fiscal que ha aprobado el Gobierno y que actualmente se tramita en el Congreso eleva a rango de ley el criterio que sigue la Agencia Tributaria para defender que la mayor parte del IVA que soporta una televisión pública autonómica tiene la consideración de no deducible.

Desde 2006, cuando una sentencia europea modificó la legislación española del principal impuesto indirecto, las televisiones han reclamado la devolución de todo el IVA abonado en la compra de bienes y servicios. Una práctica que la Agencia Tributaria considera incorrecta. Además de abrir una inspección a TV3,

Hacienda ha negado la devolución del IVA solicitado este año por la Televisión de Galicia. Ello ha obligado al Ejecutivo autonómico a aprobar una partida extraordinaria.

En un informe publicado el pasado julio, la Agencia Tributaria recuerda que la Administración pública actúa como un consumidor final, lo que significa que el IVA soportado no es deducible. Ello afecta a las televisiones, con independencia de que adopten la forma jurídica de sociedad mercantil. Así, TV3 o cualquier otro canal autonómico no tiene derecho a reclamar la devolución del IVA en la medida en que presta un servicio público por el cual tampoco repercute el impuesto. Sin embargo, y aquí es cuando la situación se complica, las televisiones también llevan a cabo actividades comerciales como la venta de sus productos y de espacios publicitarios.

El secretario de Estado de Hacienda, Miguel Ferre. PABLO MONGE

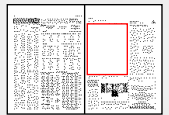
En estos casos, sí que se genera el derecho a devolución. El problema es que la mayoría de bienes y servicios adquiridos por una televisión pública se utilizan indistintamente para actividades comerciales y de servicio público. Ante esta disyuntiva, la reforma fiscal aboga por adoptar un criterio "razonable, homogéneo y mantenido en el tiempo". Así, la Agencia Tributaria defiende que la deducibilidad o no

del impuesto se determinará en función de los ingresos que proceden del presupuesto público y los derivados de las actividades comerciales. Es una mala noticia para las cuentas de las televisiones autonómicas en la medida en que la mayoría de su presupuesto -en el caso de TV3 es el 80%- sale de las arcas públicas. Significa que ocho de cada diez euros pagados en concepto de IVA no son deducibles.

El sueldo neto en la nómina de enero aumentará

El secretario de Estado de Hacienda, Miguel Ferre, aseguró ayer en Barcelona que el Ejecutivo aprobará la reforma fiscal y los reglamentos que la complementan cuanto antes para que las empresas tengan tiempo suficiente para trasladar la rebaja del IRPF a las nóminas de enero. Una de las prioridades del presidente del Gobierno, Mariano Rajoy, es que los ciudadanos perciban en sus bolsillos la reducción tributaria.

En una jornada sobre la reforma fiscal organizada por la consultora EY y la Asociación para el Progreso de la Dirección (APD), Ferre insistió en que la situación económica permite e invita a bajar los impuestos. Según los cálculos del Gobierno, la reforma fiscal bajará en un 12,5% de media el IRPF en 2015 y 2016. Por ejemplo, un contribuyente soltero y sin hijos que gana 25.000 euros brutos paga hoy 4.023,6 euros por el impuesto sobre la renta. Una cifra que bajará a 3.693 euros en 2015 y a 3.534,8 euros en 2016.

ACTO / TEATRE ATENEU

Los Premis Culturàlia de Tàrrega distinguen a la periodista Mònica Terribas

► El certamen presenta novedades como la celebración de una gala pública y la renovación del diseño de los galardones

TÀRREGA

REDACCIÓN

El Centre Cultural de Tàrrega entregará los galardones de la 17ª edición de los Premis Culturàlia a la periodista Mònica Terribas, el ingeniero informático Josep Maria Ganyet, el médico Jordi Castellà, Els Amics de l'Arquitectura Popular y la Residència de la Gent Gran Sant Antoni de la capital de l'Urgell.

La gala se celebrará el próximo 15 de noviembre a las 20.45 horas en el Teatre Ateneu de Tàrrega y como novedad de este año, el acto estará abierto a toda la ciudadanía.

Otra novedad significativa de los galardones es la forma de los premios, realizada por el artista de Tàrrega Josep Castellana. El diseño se mantendrá cada año para que se convierta en el emblema de los Culturàlia, en vez de variar el autor y el aspecto cada edición como se hacía anteriormente. El autor Josep Castellana ha elegido una figura de bronce de 30 centímetros de altura que plasma una joven en un momento de reposo mientras hojea un libro.

El jurado de los Premis Culturàlia 2014 lo forman representantes del Centre Cultural de Tàrrega, el Ayuntamiento de Tàrrega, el Consell Co-

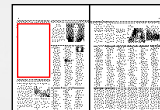
A.T.

La entrega de los premios se celebrará el próximo 15 de noviembre

marcal de l'Urgell y la Cambra de Comerç de Tàrrega. Además, este año se suman la Regidoria de Cultura y diferentes entidades de la ciudad.

Mònica Terribas, periodista de raíces leridanas y profesora de la Universitat Pompeu Fabra, será la principal galardonada con el Premi Intercomarcal. La catalana fue directora de Televisió de Catalunya del

2008 al 2012 y el año siguiente fue nombrada consejera delegada y editora del periódico *Ara*. Actualmente y desde el 2013, Terribas dirige *El Matí de Catalunya Ràdio*. A lo largo de su carrera profesional, la periodista ha recibido diferentes distinciones como el Serrat i Bonastre de Televisió (2002), el Premi Nacional de Periodisme (2003) o el Memorial Francesc Macià (2012).

Els promotors de la ILP abans d'entregar les firmes a les Corts. ACN

88.686 valencians firmen la ILP a favor d'una radiotelevisió pública

SALVADOR ALMENAR
VALÈNCIA

Gairebé 90.000 valencians han donat suport a la iniciativa legislativa popular (ILP) per a la creació d'una radiotelevisió pública que ompli el buit que va deixar el tancament de Canal 9 i Ràdio 9 dut a terme al mes de novembre de manera unilateral pel president de la Generalitat Valenciana, Alberto Fabra. Ahir els promotors de la ILP van fer pública la xifra total de firmes aconseguides durant els quatre mesos que ha durat la campanya moments abans de lliurar els plec de firmes al registre de les Corts Valencianes. A partir d'ara, la Junta Electoral de València haurà de revisar les 88.686 firmes recollides, gairebé el doble de les exigides per la legislació valenciana per poder tramitar una iniciativa parlamentària d'aquest tipus.

Segons van explicar en roda de premsa els promotors de la ILP, el tràmit fins que la iniciativa legislativa es pugui debatre podria durar uns mesos. A partir d'ahir la Junta Electoral té un mes per sotmetre a escrutini públic les firmes de la ILP i una vegada comptabilitzades les enviarà a la mesa de les Corts. Superat aquest tràmit, la mesa ordenarà la publicació de la proposició de llei al *Butlletí de les Corts Valencianes* i la remetrà al govern perquè prengui en consideració la iniciativa i digui si s'oposa a la seva tramitació o dóna el vistiplau a debatre-la. El govern de Fabra té un mes per emetre una resolució.

Concretament, la ILP insta el govern valencià a presentar a les Corts en el termini màxim de sis mesos un projecte que concreti la recuperació d'un servei públic de radiotelevisió en valencià, tal com estableix la Carta Europea de Llengües Regionals i Minoritàries ratificada per l'Estat.

Josep Maria
Ruiz Simon

Aperitiu a la Puerta del Sol

Eugeni Xammar va ser un periodista magnífic. Però també va practicar en ocasions amb èxit aquell gènere de literatura de ficció que abans se solia denominar propaganda i que ara sovint rep el nom de comunicació o relacions públiques. Durant la Guerra Civil, era cap premsa de l'ambaixada espanyola a París. Com ell mateix explica a *Seixanta anys d'anar pel món* (Quaderns Crema), un diumenge, quan era a punt d'anar als afores de la ciutat per anar-hi a passar el dia, va llegir que les portades anunciaven amb lletres ben grosses l'entrada de les tropes franquistes a Madrid.

Els diaris de la tarda i els de l'endemà al matí van confirmar la notícia. Tant els uns com els altres relataven els aperitius que els soldats "nacionals" feien a les terrasses de la Puerta del Sol. A Xammar li va estranyar l'escassa mobilitat d'aquesta tropa, que no aixecava el cul de les cadires dels bars. I, com que feia molts anys que era a l'ofici, va dubtar de la veracitat de les informacions. Va decidir telefonar a Madrid, a la Casa del Pueblo, on se solien reunir els militants del PSOE. L'ambaixador, el socialista Luis Araquistain, li va dir que, probablement, si els franquistes

Xammar va ser un periodista magnífic, però també va practicar la propaganda, això que ara es denomina relacions públiques

no havien ocupat la ciutat, li agafaria el telèfon Benigno Rodríguez, el conserge. Va trucar i el conserge, un home molt amable, li va confirmar que la capital continuava en mans del govern de la República. Aleshores Xammar es va inventar un comunicat apòcrif de la flamant Junta de Defensa de Madrid desmentint detalladament els fets. En van seguir d'altres que, com el primer, es basaven en les converses amb el conserge i que, segons diu el mateix Eugeni Xammar, van donar uns magnífics resultats.

Xammar relatava aquest episodi com si ignorés la situació que havia fet possible la falsa notícia de la caiguda de Madrid. L'historiador Paul Preston l'explica a *Idealistes sota les bales. Històries de la Guerra Civil* (Proa), on no parla dels comunicats apòcrifs de París.

Tot va ser producte de la confluència fatal d'una sèrie de circumstàncies. Davant del setge de la ciutat, el govern republicà va decidir traslladar-se a València. A conseqüència d'aquesta decisió i de les seves ganes de fugir, Luis Rubio Hidalgo, cap de l'oficina de premsa del Ministeri d'Afers Estrangers del govern, va ordenar tancar apressadament aquesta oficina, que era l'encarregada de la censura de les informacions dels corresponsals estrangers. Sense censura a Madrid, alguns corresponsals van intentar obtenir una primícia i van transmetre la notícia de la conquesta de la capital, que donaven precipitadament per fet que no trigaria a produir-se. Un d'aquests periodistes era Hubert Renfro Knickerbocker, dels diaris del magnat William Randolph Hearst. Knickerbocker va redactar una crònica d'urgència inventant els fets. Per donar-li versemblança, la va amanir amb alguns detalls pintorescos. Preston esmenta la referència a un gosset que bordava i movia la cua quan entraven les tropes. Però no diu res dels soldats que feien l'aperitiu a la Puerta del Sol.

HOJEANDO/ZAPEANDO

Quando los periodistas se callan

VÍCTOR DE LA SERNA

¿Qué influencia puede tener un intelectual francés de izquierdas, desaparecido hace ya 12 años, sobre la nueva directora de la edición norteamericana de uno de los dos grandes periódicos financieros del mundo, el *Financial Times*? Pues bastante, según descubrimos en una entrevista con esa periodista, **Gillian Tett**, publicada por el sitio en internet del Poynter Institute, uno de los grandes centros de investigación de la comunicación de Estados Unidos.

El intelectual, bien conocido en su momento, fue el sociólogo y antropólogo **Pierre Bourdieu**, estudioso de la dinámica del poder en la sociedad. Y la parte de su obra que ha marcado a Tett, que además de reportera es doctora en antropología social, es su estudio de lo que Bourdieu llamó «silencios sociales», que si se generalizan pueden contribuir a perpetuar un *statu quo* muchas veces injusto.

Afirma ahora Tett: «Creo que los periodistas tienen el deber moral de dar la vuelta al microscopio y apuntarlo a ellos mismos para verse más de lo que lo hacen ahora».

Hay una parte de *mea culpa* en lo que dice Lett, que como reportera financiera cubrió ampliamente la época anterior a la gran crisis de 2007-08 y vio que esos *silencios sociales* rodeaban algunas actividades y algunos productos mucho más que otros: sobre las obligaciones de deuda garantizadas (*collateralized debt obligations*, o CDO) y las permutas de incumplimiento crediticio (*credit default swaps*, o CDS), en particular, se pasaba de puntillas, y ambos productos, totalmente sobrevalorados fueron decisivos en aquel estallido de la burbuja.

Tett y su equipo del *FT* sí que estuvieron entre los pocos que advirtieron de que aquello amenazaba la economía mundial, sin obtener el suficiente eco como para que se actuase antes de que todo el tenderete se viniese abajo, pero su preocupación ahora que sus responsabilidades son mayores es identificar de antemano y con precisión los verdaderos silencios sociales y actuar para llenar esos vacíos. Por eso habla de una política informativa de «unir puntos», de rellenar con una línea el espacio que separa cada punto, cada dato que por sí solo no bastaría para arrojar luz sobre su significado.

Lo que es interesante «no es aquéllo de lo que la gente habla en público, sino de lo que no habla», afirma. «Y eso lo vi personalmente, y de cerca, en la información financiera». Una lección que puede parecer simplista. Pero es irrefutable, visto lo visto estos años: los periodistas hemos contribuido en exceso, a menudo, a los *silencios sociales*.

pareumàquines

DAVID MIRÓ (@MIRODAVID)

‘La Razón’ triplica el nombre d’assistents a la V

La Razón, el diari que més proximitat ideològica mostra amb Mariano Rajoy i, particularment, amb Jorge Fernández Díaz, esmena aquest dilluns la plana al ministre de l’Interior en un gest realment insòlit. Recordem que la Delegació del govern espanyol va situar la xifra d’assistents a la V de la Diada entre 470.000 i 520.000. Doncs bé, ahir el diari de Planeta publicava una enquesta amb un titular revelador: “Un 80,7% dels catalans no van anar a la V de la Diada”. El que no deia el titular és

que un 18,8% dels enquestats afirmaven que sí que hi havien anat, i això vol dir, fent números, que a la V hi van participar 1.412.000 catalans, és a dir, el triple del que va dir la policia espanyola. És una xifra que qualsevol observador imparcial hauria de valorar com a extraordinària i que equivaldria, si traslладem el percentatge al total de la població espanyola, a una manifestació de gairebé 9 milions de persones desfilant per la Castellana. ¿Algú és capaç d’imaginar una cosa així? Jo no, però en tot cas hem d’agrair a *La Razón* aquest exercici de transparència periodística.

Corporación pública / Aplazada la aprobación del plan de eficiencia

RTVE, paralizada a la espera de sus cuentas

EDUARDO FERNÁNDEZ / Madrid

Las cuentas aún no cuadran en RTVE. Por eso, la reunión del Consejo de Administración programada para ayer fue suspendida *in extremis*. El propio presidente de la corporación, Leopoldo González-Echenique, se encargó el domingo de llamar personalmente a los consejeros, que además recibieron por escrito el anuncio de la desconvocatoria. Más que los problemas de agenda esgrimidos en ese docu-

mento, la razón del cambio de cita al jueves radica en la incertidumbre económica de la cadena pública.

En RTVE, aún no se conoce su asignación presupuestaria para 2015. Continúan además las tensiones con Hacienda, de la que se espera una aportación extraordinaria para 2014 de en torno a 130 millones –en julio, RTVE absorbió una cantidad similar–. A cambio de ese *salvavidas* y como muestra de sacrificio, González-Echenique proyecta

un plan de eficiencia que entre otras medidas contempla la supresión de Teledeporte. Sin embargo, sin la venia del Ejecutivo de poco serviría una reunión del Consejo para aprobar ese plan, que podría quedar enseguida en papel mojado.

Fuentes del Consejo consultadas por EL MUNDO consideran «prudente» el aplazamiento y confían en votar el jueves cuanto concierne a RTVE en el proyecto de ley de los presupuestos generales para 2015.

Con la vigente Ley de Financiación, RTVE no logra escapar de los números rojos: ingresa menos de lo previsto y se encuentra con que su capacidad de ajuste en los gastos resulta limitada, especialmente después de que a finales de 2013 se blindara por convenio la plantilla durante dos años.

Hoy, González-Echenique comparece en comisión mixta de control parlamentario. Lo hará sin tener aprobado su plan de eficiencia.

Sogecable i el patrimoni net dirimeixen la gestió de Laporta

RAMÓN ÁLVAREZ Barcelona

El balanç entre Sogecable –actual Prisa TV– i el FC Barcelona i l'evolució del patrimoni net del club focalitzen les jornades pericials del judici per l'acció de responsabilitat contra la junta que presidia Joan Laporta. La seva interpretació podria inclinar la balança de la justícia cap als interessos de la directiva actual o la que va perdre les eleccions el 2010, més enllà fins i tot que el debat sobre el contracte de compravenda d'una parcel·la de la ciutat esportiva i la seva posterior resolució o la valoració

dels terrenys que el club va comprar a Viladecans.

La jornada d'ahir es va centrar en els saldos deutors i creditors del club amb Sogecable i la seva posterior transacció. La qüestió passa per saber si la provisió de 37,8 milions d'euros que va consignar la junta que ja presidia Sandro Rosell a l'exercici 2009-2010 elevava les de la junta sortint va acabar afavorint el compte de resultats de la directiva entrant –després d'haver perjudicat la sortint– un cop es va firmar la pau entre club i operadora després de sentències desfavorables al Barça i

contractes creuats amb tercers.

La sessió va oferir una *clarificació conjunta* –el jutge no va consentir l'acarament perquè no el preveu la llei– entre els pèrits proposats per les dues parts que ja van declarar divendres passat, el professor Diego Prior i l'assessora financera Margalida Crous. Tots dos es van reafirmar en les seves postures. També van declarar tres pèrits més citats per la part demandada, Jacint Soler Padró, Ramon Safont i Pere Angerri, que van defensar els informes que van realitzar a demanda de la directiva de Laporta o dels ja exdirectius quan el club estava sota la gestió de Rosell. Tots tres van reconèixer no haver treballat amb documentació important com la taxació dels terrenys de Viladecans o el contracte de Thierry Henry. El catedràtic Oriol Amat tanca avui la part pericial.●

La Corporación aplaza el posible cierre de Teledeporte

Se mantienen las discrepancias con Hacienda

elEconomista MADRID.

La reunión del consejo de administración de RTVE convocada para ayer, en la que tenía previsto aprobarse el Plan de Eficiencia y el anteproyecto de los próximos presupuestos de la corporación, fue aplazada para este próximo jueves, según informaron ayer a *Servimedia* fuentes del máximo órgano ejecutivo. La secretaria general de RTVE comunicó a los consejeros que la sesión se posponía debido a que hay que dar los últimos ajustes a los presupuestos de 2015.

No obstante, fuentes del Consejo apuntaron que detrás del aplazamiento también están las diferencias que se mantienen entre RTVE y Hacienda sobre las medidas contenidas en el plan, entre ellas la posibilidad del cierre del canal Teledeporte.

El consejo de administración de la Corporación rechazó el pasado mes de julio aprobar el plan de ajustes adicionales planteados el mes anterior que contempla un ahorro máximo de 49,6 millones. Los consejeros y el presidente Leopoldo González Echenique han aplazado hasta septiembre la votación (y previsible aprobación) de los nuevos recortes, porque "quieren debatirlos", explican fuentes cercanas a RTVE.

Hacienda instó a Echenique a profundizar en los ajustes como condición para aprobar a una aportación extra de 130 millones este año con la que "lograr cerrar el ejercicio en equilibrio presupuestario", tal y como aseguró la corporación en un comunicado.

A la espera de que aprueben ajustes extra, como el cierre de Teledeporte o limitar la aportación al cine, que también suponen cambios legislativos, y otra serie de gastos generales, la Corporación ha metido mano a la dirección de TVE.

FUTBOL TELEVISAT

El Barça vol una tele de pagament potent

EL PERIÓDICO
BARCELONA

El vicepresident del Barça i director general de Dorna Sports & Moto GP, Manel Arroyo, va destacar ahir, dins d'un fòrum organitzat pel Consell de l'Audiovisual de Catalunya (CAC), la importància de les plataformes de pagament per poder mantenir l'oferta d'esports. «Es necessita una plataforma de pagament potent perquè, si no, no podrem pagar la factura del futbol», va advertir. Arroyo va subratllar que les diferents cadenes d'aquest tipus no han sabut fer encara una bona campanya de màrqueting. «Això provoca confusió entre els espectadors, que em pregunten què han de fer per poder seguir el Barça», va dir.

El directiu es va queixar que els responsables de la indústria audiovisual encara no sàpiguen com treure partit econòmic a les audiències, cada vegada més grans, que segueixen l'esport per internet i a través de les xarxes socials. El president del CAC, Roger Lopacher, va demanar a les plataformes de pagament estatals, que absorbeixen el gruix dels drets esportius, que incorporin l'oferta d'esports en llengua catalana. ≡

Gairebé 90.000 firmes per la reobertura de RTVV

REDACCIÓ València

La comissió promotora de la Iniciativa Legislativa Popular (ILP) per un servei públic de ràdio i televisió en valencià va presentar ahir en el registre de les Corts Valencianes prop de 90.000 firmes recollides durant els últims quatre mesos. Aquesta iniciativa es va activar tot just haver ordenat l'executiu d'Alberto Fabra el tancament de l'ens públic ara fa gairebé un any. El tancament va suposar el final de l'únic mitjà que oferia, tant en televisió com en ràdio, els seus espais en valencià. El vicepresident de la Generalitat valenciana i conseller de Presidència, José Císcar, va assenyalar, després de conèixer la presentació de les firmes de l'ILP, que les raons que van portar a l'extinció de RTVV "no han canviat". "Hi ha una figura legal que és l'ILP i, en aquest sentit, tot el que es planteja a través d'aquesta figura, el Govern ho estudia; però el Govern ja va dir al seu dia quines eren les raons per procedir a l'extinció del servei de ràdio i televisió pública i aquestes circumstàncies, en aquells moments, no han canviat". Els partits d'esquerra valencians han anunciat que quan governin reobriran RTVV.

Manel Arroyo veu imprescindible que el futbol sigui de pagament

El vicepresident cinquè del Barça i director general de Dorna –l'empresa que organitza el Mundial de MotoGP–, Manel Arroyo, considera que cal “una plataforma de pagament potent” que permeti “pagar la factura del futbol”. En una conferència sobre drets esportius organitzada pel

Consell de l'Audiovisual de Catalunya (CAC), Arroyo va pronosticar que l'oferta d'esports per televisió derivarà en un model mixt entre els canals en obert i els de pagament, i va argumentar que la competència entre plataformes afavorirà la presència del català com a valor afegit.

PAÍS VALENCIÀ

Noranta mil firmes per una nova RTVV

La comissió promotora de la ILP per un servei públic de ràdio i televisió en valencià va presentar ahir al registre de les Corts Valencianes 88.688 firmes, recollides durant els últims quatre mesos. Els fedataris han aconseguit el doble de firmes legalment necessàries per passar el tràmit. La

ILP insta el govern valencià a presentar a la cambra en el termini màxim de sis mesos un projecte que concrete la recuperació d'un servei públic de mitjans de comunicació. Els promotors destaquen la pluralitat i diversitat de sectors socials i territorials que hi donen suport. ■ T.R.

CANALS DE PAGAMENT

El CAC demana més català en l'oferta esportiva

El president del Consell Audiovisual de Catalunya (CAC), Roger Loppacher, va demanar a les plataformes de pagament d'àmbit estatal que incorporin l'oferta d'esports en català. Loppacher s'hi va referir en la dotzena edició del Fòrum de la Comunicació i va reiterar la seva preocupació per la tendència que s'observa a desplaçar els drets d'emissió de bona part dels grans esdeveniments esportius cap a les plataformes de pagament d'àmbit estatal. El vicepresident del Barça Manel Arroyo va insistir en la necessitat d'una plataforma de pagament potent: "Si no, no podrem pagar la factura del futbol." A més, va subratllar que l'esport ha esdevingut una temàtica clau en la indústria de l'entreteniment. ■ REDACCIÓ